

Påskedag 2015 (234-218-236/241 dåb-409-240 v.1-2-233)

Her Langfredag morgen tændt jeg lige for TV2 nyhederne inden jeg skulle gøre mig klar til langfredagens to gudstjenester. Her tonede en af vore folketingspolitikere frem på skærmen – hun havde nemlig skrevet en kronik i en af vore morgenaviser med overskriften: ”Kristendommen er bedre end islam”.

Den morgenfriske journalist – hørte lidt på hende og gik så til bidet – idet han læst forskellige sentenser fra Gammeltestamentes Mosebøger op for hende. Alle handlede om Guds påståede brutalitet og overgreb på mennesker.

Og han spurgte så folketingspolitikeren om hun kunne forklare hvad forskellen på kristendommen og islam så var – der jo havde lignende voldsomme beretninger i Koranen. Hun så letter forvirret ud og havde ikke et rigtigt fornuftigt svar.

Det havde nok været godt, hvis hun havde kunnet besvare spørgsmålet ved f.eks. at citerer Paulus – sådan som vi hørte det læst fra alteret i dag - fra hans brev til den kristne menighed i Korinth.

Som det lyder her: ”Rens den gamle surdej ud, ... for også vort påskelam er slagtet, Kristus. Lad os derfor fejre festen, ikke med gammel surdej, ikke med en slet og ond surdej”.

Havde hun gjort dette – så ville journalisten muligvis have troet, at vor folketingskvinde ville aflede samtalen - ved at tale om at bage rugbrød – i stedet for om kristendom kontra Islam.

Men så enkelt kan forskellen på kristendommen og den Jødiske lovreligion – det gamle testamente – siges. Og som bekendt er islam også en lovreligion lige som jødedommen.

Og oversat til et mere forståeligt sprog – så siger Paulus: Smid den gamle gudsopfattelse væk for den er slet og ond – for i

Menneskesønnen, Jesus Kristus, har Gud åbenbaret sig for mennesket.

For denne menneskesøn sagde: Ingen kender Faderen (altså Gud) undtagen sønnen (altså Jesus Kristus) og den han vil åbenbare ham for (altså Gud).

Og de ugeringer som mennesket har gjort i Jesu navn – det var og er ikke hans vilje – men kun de menneskers vilje.

Jeg sad for nogen tid siden og gennemgik en dyngge bøger som jeg har arvet – deriblandt lå en bog fra 2005 - hvori vores Dronning: Margrethe d. II bliver interviewet.

I bogen udtaler dronningen – at det er på tide - at hendes landsmænd giver Islam modspil. Og at vi ikke må give køb på vores opfattelse af retfærdighed og lovlighed — give afkald på et samfund hvor loven aldrig kan berøve os vor ånds og sjæls frihed. Et samfund der i bund og grund stadig bygger på kristne grundværdier på et kristent fællesskab. Og deri har vores dronning – folkekirkens verdslige overhoved ganske ret.

For den fundamentalistiske islamisme gør samfundets love og den efter deres mening - fuldkomne guddommelige lov til ét. Gør det til et jordisk regime som vil binde vore sjæle i hellige love og frarøve os enhver ånds- og sjælefrihed.

Men det nytter svært lidt – hvis man ikke ved hvad den frihed skyldes – hvad Jesu død på korset og den tomme grav påskemorgen betyder.

Så er man allerede godt i gang med at tabe sin såkaldte kristne 'kulturarv' – som det ellers velmenende folketingsmedlem mente, hun skulle forsvare.

Men kristendom er ikke en kulturarv man kan hvile på – men derimod en tro man skal leve i og med.

Tro at Gud sagde ja til det fortabte menneske ved påskens offer – tro at menneskesønnens død på korset langfredag sket for dine og mine synders forladelse. Tro på den tomme gravs vidnesbyrd påskemorgen.

Tro på at han sandelig er opstanden fra de døde.

Sognepræst Per Ramsdal gjorde sig bemærket her ved juletid - ved at fornægte Jesu fysiske opstandelse. Som han udtrykte det: "Jeg kan ikke tro på, at Jesus fysisk stod op af graven. Det bliver for overnaturligt for mig. Men det er en virkelig vigtig fortælling".

Vel er den ej – såfremt han ikke stod op fra de døde – er den en ret ligegyldig fortælling.

Beretningerne i Ny testamente om Jesu opstandelse er ikke overleverede os som historiske kendsgerning – og skal derfor heller ikke vurderes som sådanne.

Det er en forkyndelse af et budskab – som er helt ubeskyttet over for en rationel tankegang. Opstandelsen er et mysterium der ligger hinsidig fornuften - båret af troens frimodige påstand: Kristus er sandelig opstanden fra de døde.

Vi mennesker kan spekulere nok så meget – fremkomme med nok så mange betragtninger og dybsindige overvejelser - men vi vil aldrig komme sandheden om Jesu opstandelse nærmere end til: det er sandsynligvis sandt eller det er formodentlig usandt.

Og derfor er det et budskab - som kun kan forkyndes os af Gud. Og det af ham alene – og ingen andre. Til tro eller forkastelse. Det kan aldrig blive vores beviser og postulater, som Guds sandhed står og falder med.

Graven var tom – men hans Kors blev stående som et vidnesbyrd om, at Gud ikke er en fjern Gud – men at han er nærværende i denne verden – nærværende i sit ord.

Og det er med sit ord, at Gud giver os oprejsning. Ved døbefonten og ved nadverbordet – ja hvorhen hans navn end nævnes - over alt hvor hans ord lyder - der er oprejsningen fuldbragt - der er oprejsningen sket.

Og det ord er altid et personligt ord – et ord til os - de vise og forstandige – der trods al vores visdom og forstandighed må sande, at dette forgængelige liv gør os umyndige i forhold til Gud.

Og dette personlige ord fra den korfæstede, men den fra de døde opstandne frelser - lyder bestandigt til den som vandrer i mørke: ”kom alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. ... for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle”.

Og det er netop i al vor fortabthed – i vores angst og i vor død - at han vil møde os - som en nær ven mødes med sin ven - og det gør han - for at gøre fælles sag med os – både i livet og i døden.
Glædelig påske. Amen